

JANE RAY

viết lời và minh họa

CHIM
SƠN CA
CỦA
HOÀNG ĐẾ
VÀ NHỮNG CHUYỆN KỂ CÓ CÁNH

Minh Quân dịch

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

HOÀNG TỬ HẠNH PHÚC

Tôi yêu sao mỗi lần thấy những cánh én đầu tiên của mùa hạ sà xuống qua nền trời xanh rồi đậu thành hàng trên dây cáp điện thoại trước khi cất cánh về phương nam, báo hiệu mùa đông sắp tới. Câu chuyện vô cùng xúc động này được Oscar Wilde viết năm 1888. Đây là truyện hiếm hoi có kết thúc buồn mà vẫn thật ấm lòng. Tôi đã thay đổi vài khía cạnh lỗi thời với gu nghe thế kỉ 21, song vẫn cố gắng giữ tinh thần của câu chuyện tôi yêu.

Cao cao bên trên thành phố, nơi cột đá cao là pho tượng Hoàng Tử Hạnh Phúc. Toàn thân chàng phủ những lá vàng ròng mỏng. Mắt chàng khảm hai viên lam ngọc rạng ngời và một viên hồng ngọc lớn lấp lánh nơi chuỗi kiếm. Xa bên dưới kia, người ta cứ đi ngang qua là lại ngược nhìn chàng.

“Hoàng Tử Hạnh Phúc của chúng ta bảnh bao làm sao!” Vị bác sĩ nói trên đường đi thăm bệnh.

“Nhìn chàng sáng rõ dưới nắng kia!” Đám trẻ vừa nói vừa hồi hả tới trường.

“Chúng ta thật may mắn khi có pho tượng tuyệt diệu đến thế trang hoàng thành phố.” Ngài thị trưởng nói. “Hết sức cần thiết, nhằm gây ấn tượng với du khách.”

Ngày thu nọ, bầy chim én sà xuống, bay ngang những nóc nhà trong thành phố.

“Các bạn ấy đi đâu thế ạ?” Một cậu bé hỏi trên đường cùng mẹ đi bộ về nhà.

“Các bạn ấy bay về phương nam trú đông.” Người mẹ đáp.

“Mùa đông quá lạnh và nếu cứ ở đây thì các bạn ấy sẽ chết rét. Con đừng lo, xuân sang, các bạn ấy sẽ về!”

Một chú én nhỏ rời bầy và đậu xuống nghỉ trên mái đầu dát vàng của Hoàng Tử Hạnh Phúc. Chú chim ấy mang tâm hồn lãng mạn, và những dải lá vàng chấp chới xoay tròn rụng xuống mặt đất mê hoặc chú.

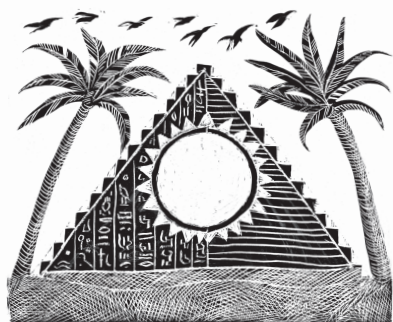

“Cậu không đi với bọn tớ à?” Các bạn én hỏi khi đảo vòng quanh pho tượng. “Sắp lạnh lắm đấy nhé.”

“Tất nhiên là tớ sẽ đi.” Chú én nhỏ đáp. “Chỉ là tớ chưa đi ngay. Tớ sẽ ở lại một, hai ngày, đợi lá rụng hết. Tới lúc đó, hẹn gặp các cậu trong nắng ấm Ai Cập!”

“Đừng trì hoãn quá lâu!” Cả đàn nhắc nhở rồi tung cánh về phương nam.

Chú én nhỏ đậu một hồi rồi sà xuống quảng trường, nhặt nhanh mấy mẫu vụn ngoài cửa hàng bánh. Khi đã no bụng, chú díp cả mắt và quyết định nghỉ dưới chân bức tượng Hoàng Tử Hạnh Phúc.

“Mình có phòng ngủ bằng vàng kia đấy.” Chú nhìn quanh, tự nhủ. Thế nhưng khi chú vừa nép đầu vào cánh thì một giọt nước lớn rớt trúng người chú.

“Ôi, phiền quá, lại mưa rồi.” Én nhỏ nghĩ. Chú ngược lên và... tách! Lại một giọt nước nữa rơi. “Ôi, tượng to tượng đẹp mà làm gì nếu không che được mưa chứ?” Chú nói. “Mình phải đi tìm cái chụp ống khói tử tế để ngủ thôi.”

Chú én nhỏ dang cánh và dợm tung mình. Song, ngay lúc ấy, một giọt nước nữa rơi xuống. Chú ngẩng lên và nhận ra đôi mắt Hoàng Tử Hạnh Phúc ầng ậng nước. Từng giọt lớn ướt át lăn dài trên đôi gò má dát vàng. Gương mặt chàng dưới ánh trăng đẹp tới mức én nhỏ tràn dâng xót thương.

“Chàng sao thế?” Chú bay lên vai hoàng tử mà hỏi.

“Khi còn sống,” pho tượng đáp, “ta đã hưởng một đời nhung lụa trong cung điện nguy nga, nơi nỗi buồn không được phép bén mảng.

Ta mặc đẹp, ăn ngon và ngủ trên nệm lạnh hảo hạng. Bao quanh cung điện là bức tường thành lớn và

ta chưa bao giờ buồn hỏi ở bên ngoài là gì. Ta từng là con người viên mãn nhất trần đời. Mọi người gọi ta là chàng Hoàng Tử Hạnh Phúc.”

“Vui sướng làm sao.” Én nhỏ đáp.

“Nhưng rồi ta chết,” pho tượng kể tiếp, “bởi vì ta còn quá trẻ và rất được yêu mến, người ta dựng tượng ta và đặt lên cao hơn tất cả những mái nhà.”

